

Dit digitale blad is een raapsel van wetenswaardigheden en ongein betreffende de Koninklijke Marine en Koopvaardij uit het heden en verleden en is samengesteld door Arie Krijgsman

“de redactie “

A.C.Krijgsman
Abeelstraat 96
3319 AG Dordrecht
06-25160899

www.tenanker@kpnmail.nl

Deze web magazine fungeert als verlengstuk en is onafscheidelijk verbonden aan de website: <https://www.tenanker.com> en conformeert zich aan de regelgeving zoals daar is vermeld.

.....

Er zijn altijd wel mensen die met mijn werk aan de haal gaan. Aan de ene kant is dat een teken dat ik het goed heb neergezet, maar ik hoop wel dat onze lezers respect tonen en niet lukraak het kopiëren voor andere dan puur privé doeleinden zonder daar toestemming voor te vragen.

3e jaargang – nummer 14 – 4 april 2020
Extra editie de Postbus....

Hoe gaan we nu met z'n allen om met de Corona....

Het is een heel normaal verschijnsel dat we veel met het woord worden geconfronteerd, je kan de radio, televisie of andere media kanalen niet aan zetten of het gaat over de virus. Soms kan je deze gedachten niet meer stoppen, en dan loop je te piekeren, en als je loopt te piekeren denk je weer steeds aan hetzelfde probleem.

Je hebt er helemaal niets aan, want je kan het niet tegen houden, het is niet tastbaar, maar wat wel kan is je gedachten verzetten, even uit het patrijspoortje hangen, zogen voor een frisse wind...

Wat kunnen we eraan doen?

- Er over praten wil vaak wel helpen, bel een vriend of lotgenoot want als je er met een ander over praat kan je misschien een andere kijk hebben op het geheel.
- Geef het gesprek als het weer gaat over de virus een andere koers, SB aan boord met een koersverandering van 180 graden...
- Probeer iets leuks te doen door bijvoorbeeld een puzzel uit de kast te trekken en deze te maken.
- Ga eens de boekenkast opruimen opdat je misschien nog zaken tegenkom die je wilt delen met een ander.
- Ruim de zolder op en kijk eens in die stoffige "Old Shoe Box" waar misschien nog foto's zijn te vinden uit de tijden van weleer, foto's van een van de vele reizen die je hebt gemaakt, ook misschien van na je diensttijd
- Bedenk iets waar ik als redacteur misschien iets voor ons in kan betekenen.
- Vergeet even de zorgen, schrijf een paar leuke herinneringen op een postit... Plak die op de spiegel en lees die gedachten weer even hardop als je somber ben
- Heb je een idee....kom er mee
- Kort om sta niet stil met je gedachten maar kom in actie....

De redactie gaat ten Anker, maar voor jou is het nu anker OP....

MARINESHIRTS.NL
ALLEE SHIRTS EN CAPS VAN DE KONINKLIJKE MARINE
06-1234 5678

WWW.MARINESHIRTS.NL
TEL.: 06123 45678
INFO@MARINESHIRTS.NL

Marineshirts.nl
De echte shirts van de Koninklijke Marine

Deze uitgave geeft nu duidelijk weer wat we ook voor ogenschouw hebben....

Stukken delen, verhalen, foto's of anderszins

Hier ziet u nu wat voor een impact deze verhalen enz. hebben in deze periode van de Corona cyclus.

Op zich zijn het kleine ingezonden stukken, maar wel stukken uit ons verleden die een deel van ons dagelijkse leven waren en die nu verslonden worden door de abonnees....

Heeft u ook zo'n behoefte om een voorval te beschrijven, doch weet u niet het te verwoorden?, ... neem dan even contact op met de redactie, misschien kan ik je helpen.....

Tekst en taalfouten zijn niet dodelijk en daar hoeft je ook niet bang voor te zijn..... ik maak die ook in veelvoud en ik ben pas tweemaal er op afgerekend

Het leuke is dan vaak dat het commentaar wat je krijgt vol met tekst fouten zit! Dus schroom niet en schrijf het van je af....

Beste Arie,

Wat een genoegen om je dagelijkse berichten hier in Portugal te ontvangen. Het is hier niet leuk met die Corona. Wij zitten in quarantaine want mijn vrouw is besmet en ik ben zelf natuurlijk met 80 jaar een "kwetsbare oudere". N.a.v. de verhalen over de Zeven heb ik hier nog een leuke voor je. Misschien een idee om je in deze rottijsdagelijks een kort verhaaltje uit mijn marinetijd te sturen? Om de mensen wat extra afleiding te geven? Hier is er vast een, als je er meer wilt hoor ik het wel.

Hartelijke groeten,
Alfi.

L.S.

Gister las ik wat gezelligs over de ouwe kruiser de Zeven Provinciën. En dat van die stokers die in ene uit allerhande gaten tevoorschijn kwamen, de whalegang in en zo. Dat deed me sterk denken aan een avontuurtje dat ik had in de jaren 60 aan boord van dat heerlijke schip.

Ik zit op een gegeven moment aan boord van de kruiser in de stoel bij de smoelensmid want er was een stukkie van mijn voortand afgebroken. Was recht met me klus tegen een luikvanger aangelopen, niet zijnde dronken. Terwijl die tandpeut dat zit te repareren zie ik in ene het plafond bewegen. Ik zeg net, ik was NIET dronken. Dus het lag niet aan mij. Je wil niet geloven wat er gebeurde daar boven m'n hoofd. Het was zo'n plafonnetje met losse brandvrije tegels, uitneembaar, in een framework. Dat hadden we in sommige hutten op de kruiser. Nou zeg, ik zie dus zo'n tegel in ene bewegen, en verdwijnen IN het plafond!! Er ontstaat zogezegd een groot vierkant gat. Dan denk je toch dat je daaps wordt, niet? Ik denk ik zie spoken. Komt daar vervolgens een schoen naar beneden zakken, met daaraanvast een been, gehuld in blauw werkpak, en dat been komt langzaam richting hoofd tandpeut. Ik kijk verstijfd van schrik toe en wil die tandpeut

waarschouwen, maar ja je kan niet praten met je klus open, dus ik zwaai wat met m'n armen. Zegt die tandpeut: ja, even maar, het doet nu wat pijn, is zo klaar. Ik wil heftig van nee schudden, maar bedenk net op tijd dat die boor dan waarschijnlijk in mijn tong eindigt, dus begin nog wilder met me armen te wapperen. Tegelijk verdwijnt dat been weer in het plafond, en de rust is weergekeerd. Even. Want nu komt er een hoofd door dat gat. Met een grote grijns erop, niet normaal meer!! Dat hoofd roept boven het lawaai van de boor uit: "Ja sorry hoor, ik zit in de ventilatiekanalen voor onderhoud, maar ben effe de weg kwijt." Dan denk je toch dat je het besterft zeg! Maar de smoesmid hoort niks, die is allang doof van die rotboor. Meteen gaat die tegel weer op z'n plaats, en het plafond ziet er weer keurig uit, alsof er nooit iets gebeurd is. Even later is de tand gerepareerd en ik mag spoelen. Zegt die tandpeut tegen mij: "voortaan niet zo wild om je heen slaan hoor, als je weer eens een beetje pijn voelt bij het boren." Ik wil hem net gaan uitleggen dat het helemaal geen pijn deed, maar bedenk me juist op tijd. Want ik realiseer me in ene dat die tandpeut waarschijnlijk denkt dat ik niet helemaal goed snik ben, en ik heb geen zin om bij de dokter op de rol gezet te worden. Dus ik bedank de tandpeut en nok af. Einde verhaal. Dit soort dingen verzin je toch gewoon niet. Het is dat ik het zelf beleefd heb, en ja, ik kan der nou om lachen. Het voelt trouwens wel lekker om jullie af en toe wat van dit soort verhalen te vertellen vanuit mijn quarantainehuis in Portugal. Het is hier monumenteel niet erg fijn voor een ouwe gepensioneerde opperschipper. Maar ja, we houden moed. Jullie ook doen daar in Holland, je hebt beter dan hier, denk daar maar aan.

Hartelijke groeten,
Alfi.

Alphons... Dat is balen en ik kan jullie alleen maar heeeeelll veel sterkte toe wensen en toi, toi....

Lezers post.....

L.S.

Naar aanleiding van de “ten Anker” uitgave 3 februari 2020 (de Terrible Twins) heb ik nog een mooi stukje als aanvulling daarop wat u kan plaatsen....

Met maritieme groet,
Cees de Jager, Den Haag

Een graf op Sicilië

Een gelukkig gezin

In januari 1940 maakt een bekende fotograaf in Soerabaja een serie portretten van het gelukkige gezin Sterkenburg. Vader Joop maakt carrière bij de Koninklijke Marine, zijn vrouw Ida steunt hem waar ze kan en zorgt voor de kinderen Thijs en Florrie. In oktober van dat jaar wordt nog een zoon geboren, Johan, een ontwapenend en stout ventje, dat ook wel ‘Tjoemp’ wordt genoemd. Sterkenburg is veel op reis. Voor zijn kinderen is hij een statige, wat fermele vader. Moeder is er altijd en regelt de dagelijkse zaken, natuurlijk met de gebruikelijke hulp van Indisch personeel. Rond het huis ligt een groot plein en er is voor de kinderen altijd wat te beleven, hoewel ze niet alleen op straat mogen spelen.

Natuurlijk gezag

Joop Sterkenburg, geboren in 1900 in Den Haag, is een leergierig type met talent voor organiseren. Zijn ambities liggen op zee en wanneer hij eenmaal bij de marine is beland voelt hij zich als een vis in het water. Prachtige foto's getuigen van een gedegen opleiding, maar ook van een grote saamhorigheid bij de groep jonge adelborsten. Hoewel er veel theorie te leren valt draait alles om de praktijk. Sterkenburg doet vanuit Den Helder met allerlei schepen de Nederlandse havens aan en maakt ook langere reizen naar het buitenland. Hij is wellicht geen gangmaker, maar hij heeft een rustig en onverstoort karakter waardoor hij gezag heeft bij zijn collega's. Hij trouwt met Ida Dirkzwager, die in Nederlands-Indië was geboren. Bij de feestelijkheden krijgen bruid en bruidegom ieder een goudkleurige bundel met gedichten van familie en vrienden. Ida krijgt de raad: 'Neem lieve bruid een les hieruit mee, wees in je leven zwijgzaam gedwee'.

1.816 Joseph Johan Matthijs **STERKENBURG** (BK) (BL) (Mk) (OHK. 4) (XX)

Geboren 's-Gravenhage 9 maart 1900; gesneuveld 5 augustus 1943 als cdt. Hr. Ms. kanonnerboot 'Soemba' door een voltreffer op de brug tijdens de beschieting van Pozillo (NW. van Catania, Sicilië) (begraven op het Br. War-Cemetery te Siracusa, Sicilië). (schoonvader van 2.696).

Ltz. 3e kl. 18 aug. 1921; kltz. 16 aug. 1942.

Een laatste verlof

In Hellevoetsluis en Voorburg beleeft het stel mooie jaren. Zoals gebruikelijk in de marine wordt Sterkenburg overgeplaatst naar Indië. Het gezin geniet van de bevoorrechte positie die de Nederlandse gemeenschap in de kolonie inneemt. Het familiealbum bevat beelden van de kinderen die zich klaarmaken voor een ponytocht en een verblijf bij het vakantiehuis Mickey Mouse in het bergdorp Tretes op Oost-Java.

In februari 1941 tijdens een verlofweekend fotograferen de ouders elkaar met de kinderen. Voor de laatste keer is het gezin compleet. De dreiging van een Japanse invasie brengt met zich mee dat Sterkenburg voor langere tijd weg is. Uiteindelijk wordt Nederlands-Indië in maart 1942 bezet; enkele dagen eerder heeft Sterkenburg met een vliegtuig Ceylon weten te bereiken; hij kan niet meer naar huis terugkeren.

Deze foto is niet van het gezin Sterkenburg maar van onze redacteur in 1947 om een illustratie te geven hoe we daar Pony reden....

De dood van Johan

Dochter Florrie herinnert zich: 'De komst van de Japanners maakte veel indruk, het waren maar kleine mannetjes, maar er viel niet mee te spotten. Mijn moeder kon de zaak eerst nog wel redden, ze had natuurlijk goede contacten bij de marine, maar uiteindelijk zijn we met z'n vieren in het kamp Karees beland. Mijn kleine broertje Johan was astmatisch en had niet genoeg weerstand. Moeder is nog in het gevang gezet omdat ze medicijnen probeerde te smokkelen. Uiteindelijk is hij aan difterie overleden.

Het was zo verdrietig. Hij ligt nu begraven op het ereveld Pandu, toevallig naast het zoontje van mijn moeders dierbaarste vriendin. Thijs ging uiteindelijk naar een jongenskamp in Bandoeng, moeder en ik zijn in het Tijdengkamp in Batavia terechtgekomen. In het begin ging het wel, maar later werd het er echt vreselijk. Vrouwen onder elkaar zijn net hyena's. De omstandigheden waren er slecht, er heerste Beri-Beri en dergelijke ziektes'.

Commandant van de Soemba

De commandant werd dientengevolge het zwaarst gewond, hij werd door een groot aantal scherven in de rug getroffen'.

Sterkenburg is volledig bij kennis en draagt nog zelf het commando over en geeft aanwijzingen voor hulp aan de andere getroffenen. Maar de terugreis naar de haven duurt te lang. Eenmaal aan de wal wordt het bloedverlies hem fataal en op weg naar het veldhospitaal bezwijkt hij aan zijn verwondingen. Een dag later wordt hij begraven op het geallieerde kerkhof in Augusta in een fraaie houten kist gemaakt door zijn manschappen; er wordt de hele nacht aan gewerkt. Een aantal bemanningsleden wordt aangewezen om als corvee de kuil te graven. Later wordt een sober houten kruis geplaatst.

Hereniging na de bevrijding

Zoon Thijs: 'Ik heb tijdens de bezetting in een jongenskamp gezeten en alles wat ik ervan kan zeggen: ik heb het overleefd. Het was keihard en je redde het maar net, ik kreeg soms wat extra melk en een Chinees gaf me rijst, als je corvee deed viel er nog wel eens wat te regelen. Er was heel sporadisch contact met briefkaarten, die stonden vol met termen in het Maleis, ik had van tevoren met mijn moeder een soort code afgesproken. Toen de bevrijding kwam woog ik nog maar 24 kilo. Inmiddels waren de verbindingen helemaal verbroken, maar mijn moeder heeft via via achterhaald waar ik zat. Ik ben met een Dakota naar Batavia gevlogen, een heel indrukwekkend moment'. Zijn zus Florrie kan zich de hereniging nog goed voor de geest halen: 'Mijn moeder had via de marine een baantje gekregen, we zaten op een logementschip. Ik zag een schriël jongentje aan komen lopen, maar ik herkende hem meteen. We konden nog niet terug naar Nederland, we hebben na Batavia nog 9 maanden in Australië gezeten, overigens moesten ze in Melbourne niet veel hebben van die koloniale vluchtelingen. We zaten echt te wachten, maar we kwamen niets tekort.

Vader Sterkenburg wordt direct na de capitulatie van Nederlands-Indië ingezet bij de geallieerde oorlogsinspanning; de stafwerkzaamheden bij de marine gaan op Ceylon 'gewoon' door. Nederlandse schepen beschermen konvooien van de koopvaardij of maken deel uit van eskaders met Amerikanen of Engelsen. Op 25 april 1943 wordt Sterkenburg benoemd tot commandant van de Hr Ms Soemba. Dit legendarische schip zou samen met de vergelijkbare Hr Ms Flores aan veel geallieerde operaties deelnemen en zo de bijnaam 'Terrible Twins' verdienen. In de zomer van 1943 wordt de Soemba ingezet ten oosten van Sicilië. Door de relatief geringe diepgang kan het schip dicht bij de kust komen en zo Duitse stellingen onder vuur nemen.

Een voltreffer op de brug

Op 5 augustus 1943 nadert de Soemba de Siciliaanse kust als het schip onverwacht onder vuur wordt genomen. Sterkenburg geeft bevel het schip in een gunstiger positie te manoeuvreren om de aanval te kunnen beantwoorden. Een getuigeverslag beschrijft wat er gebeurde: 'Het volgende vijandelijke salvo viel zodanig, dat een voltreffer de brug vernielde, precies waar kapt-luit ter zee Sterkenburg zich meestal bevond, aan stuurboord tussen stuurrad en telegraaf. Enkele seconden tevoren had de commandant de order gegeven de brug te verlaten en naar de commandotoren te gaan. Hij ging zelf het laatst en zou juist van de brug afstappen toen de noodlottige granaat insloeg.

De strijd voor een waardig graf

Wanneer moeder Sterkenburg met haar twee kinderen in 1946 terugkeert naar Nederland neemt ze bij het Suezkanaal een opvallend initiatief. Florrie gaat onder begeleiding alleen verder, zijzelf gaat met zoon Thijs naar Sicilië. Via een Engels contact overwint ze alle bezwaren; ze is alles behalve volgzaam en gedwee, zij wil het graf van haar man zien. Na het bezoek aan de begraafplaats neemt ze zich voor om te zorgen voor een waardig ereteken, geen kwetsbaar houten kruis, maar een steen voorzien van de symbolen van zijn liefde voor de zee en zijn inzet voor de goede zaak. Het duurt jaren, maar dan worden haar inspanningen en persoonlijke financiële offers beloond. Via contacten bij de Britse War Graves Commission plaatst men in 1950 een steen met het wapen van de Koninklijke Marine en het opschrift: 'Died for his country'. Onderaan wordt een gedeelte van het Wilhelmus aangehaald: 'Den vaderlant ghetrouwe blijf ick tot in den doet'. Een vriend is bij de plechtigheid aanwezig, hij schrijft aan moeder Sterkenburg: 'Ik stel me voor dat het geheel is geschied op een wijze, welke u zich voorstelde het te doen geschieden. Er liep niets mis, er werd niet druk

gepraat, wat zo dikwijls bij zulke marine dingen het geval is. ... er was geen sprake van corvee, zoals u in uw brief schreef, maar van een eer, om aan zo'n verzoek te mogen voldoen'.

In de geest van moeder

Ida Sterkenburg blijft zich tot haar dood nadrukkelijk bemoeien met de nagedachtenis aan haar man. Met de kinderen gaat ze verschillende malen naar Sicilië en eind jaren zeventig maakt ze een pelgrimsreis naar Indonesië. Natuurlijk naar het graf van Johan, maar ook naar de plaatsen van haar jeugd en de gelukkige jaren met het gezin. In 1983 neemt zij, 36 jaar na de officiële verlening, de Bronzen Leeuw van haar man in ontvangst. De plaquette die ter nagedachtenis aan commandant Sterkenburg aan de brug van de Hr Ms Soemba was bevestigd wordt bij dezelfde plechtigheid geschonken aan het Marinemuseum.

Dochter Florrie: 'Doordat het zo veel moeite had gekost was die steen voor mijn moeder erg belangrijk, het was meer dan een symbool. Mijn vader lag daar als enige Nederlandse marineman tussen de Engelsen en het was goed zo. Later heeft de Oorlogsgravenstichting, natuurlijk met de beste bedoelingen, de steen vervangen door het standaard Nederlandse model. Uit onderhoudsoverwegingen wellicht nodig, maar wij als kinderen hechten aan de vorm die mijn moeder heeft gekozen en hebben er moeite mee dat het is veranderd'.

Bronvermelding; Karel Kulk

Hallo

Arie en LS;

Leuk hoor al die stukjes,
Ik herinner me de tijd op de Poolster (1974-'75) toen we nog een behoorlijke vloot hadden.
De Zeven Provinciën vond ik een prachtig schip en vanaf de Poolster altijd zeer indrukwekkend om te zien.
Wij deden in die tijd een keer een sleepoefening tijdens kalme zee, en ik dacht ergens op de Noordzee.
De kabel brak een keer, maar ik meen dat bij een tweede poging de 'Zeven' lukte om de 'Poolster' als een stilliggend schip op sleeptouw te nemen.

Ingezonden stukje van onzer zuiderburen....

Arie en alle lezers,

Bedankt voor de interessante artikelen.

Ik las dat er een soort negativiteit uitstraalde tussen de machinisten en de andere vakken.

Wel toen ik aan boord van de Wielingen en ooit eens op de Artevelde, was dit ook het geval.

Alhoewel dit uiterlijke schijn was, dit was een niet te vergeten item van de tradities.

Wanneer het erop aankwam dan zat iedereen achter elkaar en hielpen elkaar waar mogelijk.

Het was mij opgevallen dat die scheiding veel minder het geval was op onze kleine mijnenveger dan op het grotere fregat.

Misschien heeft de uitdrukking "ijzeren schepen, houten mannen; houten schepen, ijzeren mannen"

Tot hoors

Didier Steenbeke

Hoofdinspecteur van politie op rust

Ere Oppermeester-chef

Bestuurslid Moerbeke Feest

Fere Homo Universalis

PHRA BIDAA KHONG TONG

Heirweg 38

9180 Moerbeke-Waas

Ben Eilander stuurde mij deze foto uit Noorwegen.... "goed begin die Noorse lente" de muts doet in ieder geval goed dienst....

Een reiservaring.

Het was tot enige weken geleden een veel voorkomend verschijnsel dat Nederlanders vaak, ver en langdurig op vakantie gingen.

Over de terugreis vanuit verre oorden maakten men zich geen zorgen, of het was geregeld door de reisorganisatie, of men deed het zelf ter plekke en online. En als het dan al eens tegen zat dan was er altijd nog je reisverzekering of de ANWB met zijn meer dan 4,5 miljoen leden.

Nederlanders zijn een reislustig volk dat onbekommerd de wereld intrekt. Toen enige maanden geleden in China het coronavirus zijn kop opstak en er al snel een grote epidemie uitbrak, ging dat nog aan velen voorbij, het was immers in het verre China. Maar toen het uit de hand ging lopen waren er steeds meer landen die hun luchtruim sloten, daardoor was een terugreis naar Nederland niet meer zo vanzelfsprekend. Ook het reizen met eigen vervoer werd problematischer.

Velen zullen inmiddels een verhaal hebben over hun ervaringen rondom hun terugreis naar Nederland. Bij sommige was dat niet zonder problemen, bij anderen viel het weer mee.

Hierbij mijn verhaal over mijn terugreis per auto vanuit Spanje, achteraf viel het best mee, het waren meer ongemakken dan ernstige zaken die mij parten hebben gespeeld.

Al velen jaren verblijf ik in de wintermaanden in het Spaanse Calpe aan de Costa Blanca, daar huur ik dan voor enige maanden een appartement.

Toen we dit jaar in januari aankwamen was er af en toe nieuws over de situatie in China. Na enige weken kwam ook de uitbraak in Italië in het nieuws, maar Spanje ligt ver van Italië dus ernstige zorgen maakte wij ons toen nog niet.

Totdat zo'n vier weken geleden bleek dat het virus ook in en rondom Madrid veel mensen had besmet. Het werd plotseling een ernstige epidemie, een week later kondigde de Spaanse premier Pedro Sánchez de noodtoestand af.

Op de supermarkten en apotheken na werden alle winkels, hotels en restaurants gesloten. Maar in tegenstelling tot Nederland werd er ook een totale schut down afgekondigd. Zonder geldige reden mocht men niet meer de straat op. Er reden politieauto's rond die via een luidspreker bekendmaakte dat er streng zou worden gehandhaafd. Men mocht zich alleen nog op de openbare weg bevinden om naar de dichtstbijzijnde supermarkt te gaan en als je je hond moest uitlaten mocht dat 50 meter rondom je huis.

Calpe aan de Costa Blanca

De politie en de Guardia Civil handhaafde zeer streng, vele malen ben ik op weg naar de supermarkt aangehouden en moest ik aantonen in welk appartement ik verbleef.

We hadden tot begin april het appartement gehuurd, maar mijn vrouw en ik maakte toch al plannen om eerder te vertrekken. Nadat werd aangekondigd dat men zich alleen nog met de auto de weg op mocht bevinden als men was voorzien van een document met toestemming, werd alles nog problematischer.

Uit het appartement waarin ik verbleef waren inmiddels al de andere bewoners vertrokken, ik was nog de enige huurder en de beheerder was ziek thuis, dat werd een beetje een scary feeling.

Toen ook nog eens de lift haperde en ik enige minuten in de lift van dat lege gebouw vastzat had ik het gehad en dacht "nu wegwezen".

De koffers werden gepakt en via internet ging ik informeren tegen welke obstakels ik onderweg naar Nederland aan zou kunnen lopen. Het bleek dat de grens Spanje/Frankrijk voor normaal grensverkeer gesloten was en dat er lange files met vrachtwagens stonden.

Alleen mensen die op weg waren naar hun huisadres mochten Spanje uit en Frankrijk in. De Nederlandse Ambassade in Madrid had een speciale Facebook site geopend waarin de Ambassadeur veel informatie verstreekte aan de Nederlandse vakantiegangers.

Hij rade aan om een document dat de site was geplaatst te downloaden. In dat document verzocht de Ambassadeur de politie en grenswacht om de documenthouder te laten passeren.

Met veel moeite heeft mijn vrouw nog een hotelkamer kunnen reserveren op de route halverwege Frankrijk. Veel hotels waren inmiddels gesloten.

Na ons voorzien te hebben van voldoende proviand voor onderweg vertrokken we op 24 maart jl. in alle vroegte vanuit de plaats Calpe. Het was onwezenlijk stil op straat, de tolwegen waren zo goed als leeg.

De tankstations waren gelukkig wel geopend, maar de shops en de toiletten waren gesloten. Noodgedwongen moesten we wildplassen, dat was voor mij geen probleem, maar minder aangenaam voor mijn vrouw.

Tegen elf uur kwamen we aan bij de Spaanse/Franse grens, er werd kort en op afstand gecontroleerd, daarna konden we zonder moeite doorrijden.

Ook voor Frankrijk had ik een speciaal document gedownload en ingevuld, maar zowel aan de Franse grens als onderweg op de Franse tolwegen ben ik niet gecontroleerd. Ook de tolwegen in Frankrijk lagen er onwezenlijk verlaten bij, uren reed ik zonder ook maar een personenauto tegen te komen. Een pluspunt was dat ik daardoor goed kon doorrijden, in Frankrijk waren bij sommige tankstations de toiletten open en ook was hier en daar automatenkoffie verkrijgbaar.

Uiteindelijk kwamen we tegen vijf uur 's-avonds aan bij ons hotel in Clermont Ferrand.

De schrik sloeg om 't hart toen ik zag dat het toegangshek van het hotel was gesloten, maar na enige malen aanbellen werd het hek op afstand geopend, we konden doorrijden en de hotelkamer betrekken.

De Franse overheid had bepaald dat hotels die open bleven maximaal 10 % van hun kamers mochten verhuren, het hotel waar ik verbleef had 80 kamers, 10 daarvan waren bezet, het leek wel een spookhuis.

Het restaurant was gesloten maar het avondeten en ontbijt had ik in een koelbox meegenomen. Ook de tweede dag deden zich geen problemen voor. Op de périphérique (*) rondom Parijs na was het ook die dag weer angstwekkend stil op de tolwegen. Na een controle aan de Frans/ Belgische en Belgisch/Nederlandse grens bereikte we omstreeks zes uur ons huisadres in Voorburg. We sloegen een zucht van verlichting en dachten "zo, dat hebben we gehad"

Maar helaas, toen we onze kinderen belde om te vertellen dat we thuis waren aangekomen vernamen we dat een van onze dochters, die in de gezondheidszorg werkt, besmet was met het Coronavirus.

Haar klachten waren behoorlijk maar gelukkig niet van dien aard dat ze moest worden opgenomen. Zij en haar gezin zit nog steeds in quarantaine.

Enige dagen na thuiskomst vernam ik dat de echtgenote van een goede bekende van me aan het virus was bezweken.

Nee.....het onbevangen reizen wordt nooit meer zoals het tot voorkort was!

Peter Beaujean

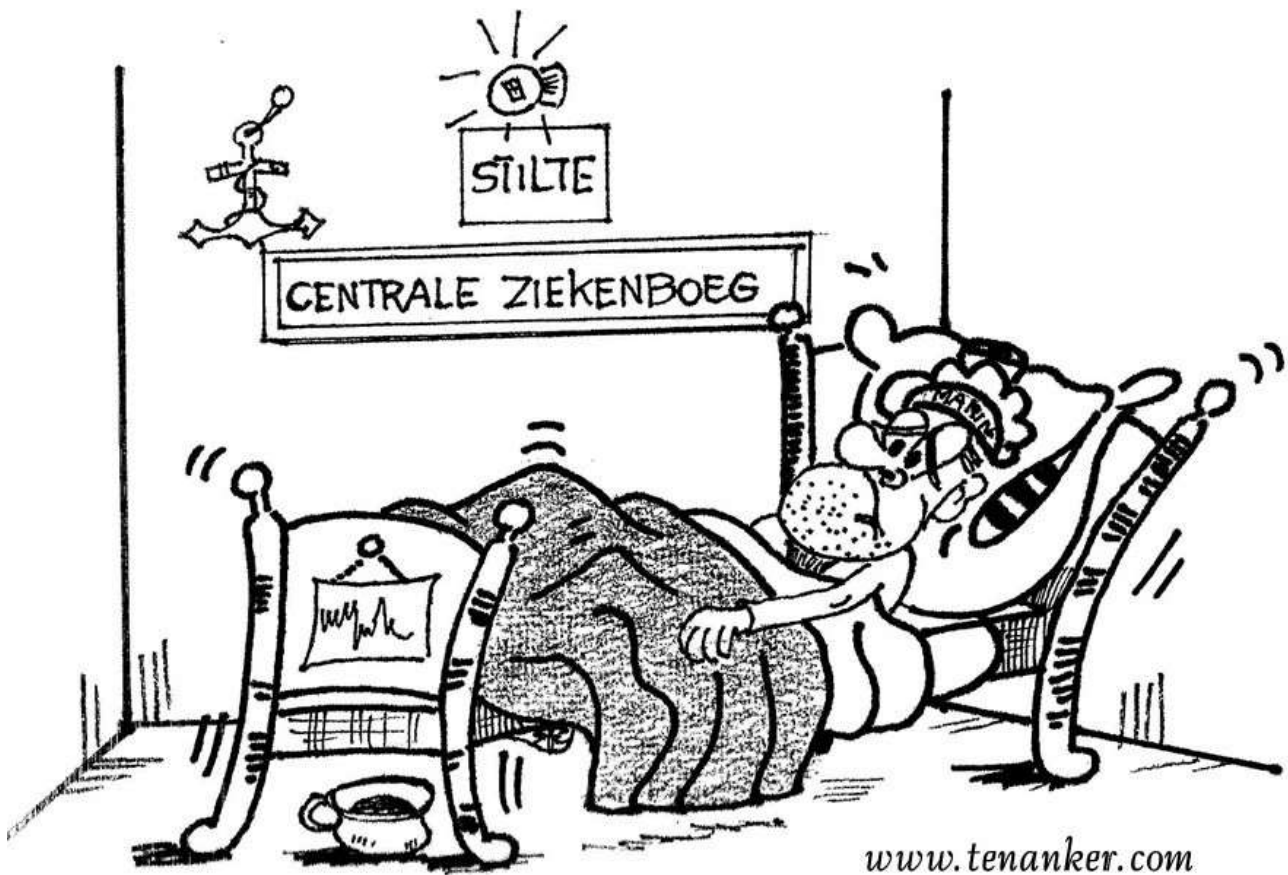
(*) De **Boulevard Périphérique** is de ringweg rond [Parijs](#).

Deze snelweg van 35 km lengte werd aangelegd op enige afstand van de vroegere Parijse [stadswal](#)

Geen schokkende ellende onderweg gehad Peter, maar toch een indrukwekkende en angstige reis die je hebt ondernomen, de thuiskomst was nog een extra domper door de berichtgevingen waar je niet vrolijk van wordt.... Bedankt voor jouw verhaal over deze reis en inderdaad zijn wij allen reislustig en er is altijd wel een weg terug, maar staan vaak niet stil bij het fijt dat het ook wel eens even anders gaat dan de planning...

Bedankt, redactie

Alle zieke abonnees en hun dierbaren wens ik vanuit het secretariaat veel sterkte

Over palen .

Zit ik in de trein naar Nieuwe Diep .

Vraagt een oude dame aan mij.
"Zeg matroos zijn alle marinemensen
timmerman.?"

"Nee" zeg ik "waarom mevrouw?", "nu zij praten alleen maar over latten en palen"

Sorry!.... een reactie over de vraag in uw mooie verhalen boek.
Rob van Riet

Beter laat dan nooit, toch ?.....

Arie en L.S., eigenlijk komt dit verhaal een tikkie te laat, want gaat over een 1 april grap op de Zeven. Hier komt ie:

Wij lagen met de Zeven Provinciën eens op een weekend in Rotjeknor.

Parkkade.

Ik had de wacht en er heerst op een of andere manier een uiterst relaxte sfeer aan boord. Net of iedereen vakantie had. Op een gegeven moment word ik gebeld door de eerste officier. Of ik effe bij hem wilde komen. Ik mocht die e.o. niet zo erg, maar daar gaat het nou niet om. Afijn ik daarheen en meld mij zoals dat hoort. Hij zegt: "gaat lekker zitten Alfi, wij moeten eens rustig praten". Ik zeg: "prima overste, maar ik heb de wacht en ik ken niet zo lang wegblijven." Zegt die e.o.: "Jongen, jij zit nou hier bij mij, jou kan niks gebeuren". Ik denk bij me eigen waar wil die man heen?. Maar hij gaat rustig door en zegt: "Alfi, morgen is het 1 april. Ik wil de ouwe een poets bakken en jij moet iets voor me bedenken". Ik zeg: "Overste, men moet een metselaar niet vragen hoe hij metselt. Als ik een 1 april grap bedenk, dan voer ik hem ook zelf uit. Ik ken natuurlijk niet een grap bedenken die u dan moet gaan uitvoeren, zo werkt dat niet.". Maar ja, ik zat wel in de nesten natuurlijk. Ten eerste omdat ik in me hart geen zin had om die eerste officier aan een leuke grap te helpen, en ten tweedens had ik helemaal geen zin om de ouwe een 1 april grap te bereiden, zoiets doe je niet, en bovendien was de kolonel een topvent. Dus ik mompel iets van dat ik er over na zou denken en me nog wel zou melden. O ja, zegt die eerste officier nog tegen mij: "Alfi, jij gaat toch vanmiddag naar de Van Ghentkazerne?".

Nou klopte dat, ik had dat de vorige dag gemeld aan de e.o., want ik most naar het kledingmagazijn voor wat spullen te vernieuwen" Hij zegt: "Kan jij mooi effe dit paar schoenen naar de schoenmaker brengen voor me, graag nieuwe zolen, de hakken zijn nog goed en er is haast bij" Ik de pest in natuurlijk, kan ik ook nog voor boodschappenjongen gaan spelen voor die e.o. Wat een klerezooi. Afijn, ik ga terug op me wacht, met die rotschoenen, en wat gebeurt: ik krijg een telefoontje van de wal dat er morgen een hoge Engelse vlagofficer aan boord komt die iets belangrijks met de commandant te bespreken heeft. En of dat om 11 uur schikt. Ik weer naar de e.o., hij zegt: "Dat is oké, jij regelt de aankomst aan boord, en trouwens, nou heb ik helemaal haast met die schoenen, zorg dat je ze meteen weer mee terug krijgt vanmiddag want het zijn mijn enige nette!". Krijg nou toch helemaal de gemarineerde sukadehoest, denk ik bij me eigen. Maar goed, ik s'middags naar de Van Ghentkazerne, krijg ik inene een geniaal idee.

Die schoenmaker was een vriend van mij namelijk. Hij had net als ik een BSA motorfiets, en we wisselden wel eens ervaringen en onderdelen uit. En de man had een geweldig gevoel voor humor. Net als ik trouwes, maar dat wisten jullie al. Hahaha. Ik kom bij die spatoe en ik leg hem uit dat ik een 1 april grap wil uithalen met mijn eerste officier. Ik zegt: "Doe iets met die schoenen, smeer er voor mijn part een kilo lijm in of zo, maar doe iets." Hij zegt: "Is kartonnen zolen ook een optie? Daar heb ik al meer succes mee gehad" Ik zeg: "Prima plan. Doen!" Dus hij knipt terwijl ik bewonderend toekijk twee prachtige

kartonnen zooltjes, vliedsun, en zet die dingen in de plaats van de ouwe zolen. Het was vakwerk, het geleek net echt, zelfs de randjes maakte hij netjes zwart, met verf. Hij zegt: "Nou moet je zorgen dat hij daar morgen mee door de regen moet lopen, liefst met sabel" Ik zeg: "Dat komt goed uit, want morgen zeikt het van de regen en hij moet aan dek om een Engelse hoge ome te ontvangen". Goed, ik breng dus die rotschoenen naar de e.o. retour, hij bedankt mij vriendelijk voor de moeite en zegt dat hij nou geen geld heeft, dus dat ik de centen effe tegoed hou. Ken je nagaan. Volgende morgen zeikt het inderdaad van de regen. Goddank. Meteen na parade meld ik me bij de commandant. Ik leg hem mijn plan uit, en de ouwe legt gelijk al in een kreukel, want deze kolonel had echt een geniaal gevoel voor humor. Goed, [om 11 uur](#) staan wij allen gereed voor ontvangst van de Engelse Rear Admiral. Overfluiten, vlag hijsen, de hele santekraam, je kent dat wel. Ik vind zo'n Engelse schout-bij-nacht trouwes er altijd net uitzien alsof hij van alles verloren is van z'n uniform. Geen ankers met kronen op de revers, geen sterren op ze mouwen en zo. Zo raar kaal eigenlijk. Maar daar gaat he nou niet om natuurlijk. Wij staan dus bij de valreep met het hele gezelschap en ik zie vanuit mijn ooghoeken dat de commandant wat staat te smoezen met de schout-bij-nacht die vervolgens een mooie grijns op ze snavel tovert. Ik denkt: dat gaat goed. Vervolgens zien wij dat de ouwe iets tegen de e.o. smoest in z'n oor, en effe later zien wij de e.o. de valreep afgaan naar de dienstauto van de schout-bij-nacht die nog op de kade stond. Alles volgens plan. Wij zien de chauffeur uitstappen en uit de kofferbak een paar enorme lieslaarzen tevoorschijn halen. (Die had ik bij de chauffeur laten bezorgen diezelfde ochtend). Die overhandigt hij aan de e.o. die er vervolgens de valreep weer me op komt lopen. Halverwege staat hij stil en kijkt met verbaasde blik onder ze zolen. Vervolgens komt hij verder de valreep op en voegt zich na saluut aan de vlag weer bij de commandant en de schout die belangstellend hebben staan toekijken. Ik hoor de e.o. tegen de schout-bij-nacht zeggen: "There you are Admiral, your boots" (Alstublieft schout-bij-nacht, uw laarzen). Zegt de schout-bij-nacht: "No, YOU must try them on! Look under your shoes!!" (Nee, u moet ze aantrekken, kijk maar onder uw schoenen). Staat die e.o. me daar toch een partij stomverbaasd te kijken!! En hij kijkt inderdaad onder ze schoenen, om te zien wat hij op de valreep al vermoedde: hij liep op zijn sokken! Geen zolen! Totaal verdwenen, alleen aan de randjes zat nog wat kartonpap. En de Rear-Admiral en de commandant lachen! Lachen! Kijk die Engelsen houden wel van een practical joke. Maar nou moet ik toch toegeven dat ik de eerste officier ietsje verkeerd had ingeschat. Ik dacht dat hij boos zou worden, maar je gelooft het niet, hij trok ter plekke en onder het oog van de commandant en de RearAdmiral die hoge laarzen aan, over z'n uniformbroek, en hij heeft er de hele dag op rondgelopen aan boord. Geweldig!!!! Zelf is hij later ook nog schout-bij-nacht geworden trouwens. Jawel, God bestaat!

Alphons de Booy

Word je dik van brood?

Mensen die stoppen of flink minderen met brood eten, vallen daar soms van af. Is brood dus een dikmaker?

De Nederlander eet steeds minder brood. De consumptie daalt al jaren, met name door boeken als 'Broodbuik' en 'De voedselzandloper'. Hun boodschap: al die koolhydraten die zo ongemerkt naar binnen gaan, maken een mens dik. Ook zou ons lichaam eigenlijk niet zijn gemaakt om granen als tarwe goed te verstouwen. 'De industrie staat voor een ware uitdaging', kopte het vakblad 'Bakkerswereld' in 2016, naar aanleiding van de cijfers over de 5 jaar daarvoor. Een daling van 5 procent van de broodconsumptie in West-Europa. Die trend zet door, blijkt uit recente peilingen.

Voor veel mensen is een boterham vooral een onderlegger voor allerlei calorierijke kost

Nuttige vezels

Oké, 'Brood, daar zit wat in!' juichte de bakkersbranche vroeger. Wat dan? Vooral gemalen graan (meestal tarwe) en dat bestaat voornamelijk uit koolhydraten. Dat zijn suikers die in allerlei vormen en combinaties voorkomen in de natuur. Suikers, dat klinkt niet best. Maar het ligt er maar net aan over welke suikers we het hebben. Soms zitten deze suikers namelijk

in een prachtige verpakking, zoals in het geval van een graankorrel. Die bevat daarnaast onmisbare voedingsstoffen als vezels, vitaminen, mineralen, onverzadigde vetzuren en eiwitten. Maar als de suikers uit hun natuurlijke omgeving zijn gehaald, zijn geraffineerd, dan blijft er niet veel voedingswaarde over. Dat zijn de zogeheten lege koolhydraten. Zo heeft witte bloem dus nauwelijks voedingswaarde, maar volkorenmeel, gemaakt van de hele korrel, juist wel. En dus krijgt u van witbrood alleen vooral nutteloze calorieën binnen, en mist u ook nog eens de vezels in volkorenbrood, die u op tijd een vol gevoel geven en uw darmen aan het werk zetten.

Broodbeleg

Bruinbrood eten dus? Ja, maar let op: niet al het bruine brood is volkoren. Sterker: het meeste brood dat er bruin uitziet is geen volkorenbrood, ook al heeft het nog zo'n mooie ambachtelijke naam. Volkorenbrood is een beschermde term die alleen mag worden gebruikt als het van de hele graankorrel is gemaakt. En tsja, dik of dun zijn is natuurlijk niet alleen een kwestie van wit of volkoren, maar ook van – daar zijn we weer – leefstijl. Wat er op die boterhammen wordt gelegd, gesmeerd en/of gestrooid is zo'n leefstijldingetje. Voor veel mensen is een boterham vooral een onderlegger voor allerhande calorierijke kost. Geen wonder dat de kilo's eraf vliegen als ze geen brood meer eten.

Dit was het dan even voor deze week....

De redactie gaat sluiten voor het weekend, maandag na vlaggenparade ben ik weer van de partij.....

Blijf van het weekend rustig uw verhalen, enz. toezenden want de mailbox is net geledigd !

Fijn weekend allemaal en denk aan uw zelf en dan aan uw medemens